

“We moeten goed op elkaar passen”

Collega Flip is best een druktemaker, zo zegt hij zelf. Maar als de wijkbeheerder stil is, dan zijn er iets te veel voorvallen geweest. Een vrouw die dreigt een pot pillen in te nemen, een meisje van 3 jaar dat opgroeit in chaos en een huurder die een grote mond geeft als hij een briefje heeft opgehangen. “Ik kan er met mijn collega’s gelukkig goed over praten. Humor helpt ook. Iedereen maakt dit soort dingen mee. Daarom is het belangrijk dat we op elkaar passen.” Flip vertelt zijn verhaal in het kader van Veilig Werken.

Flip kwam twee jaar geleden bij Waterweg Wonen werken. Eerst als complexbeheerder, nu als wijkbeheerder. In Holy-Zuid, VOP en Vlaardingen-Centrum zorgt hij dat de wijk schoon, heel en veilig blijft. “Toen ik solliciteerde, had ik niet verwacht dat het mentaal zwaar kon zijn. Begrijp me niet verkeerd: ik vind dit echt een topbaan en Waterweg Wonen een fantastisch bedrijf. En de meeste huurders zijn aardig. Maar er zijn ook huurders met veel problemen. Die blijven je bij.”

Praten over haar hobby

Flip heeft voorbeelden genoeg. Zo kwam hij bij een vrouw die geluiden dacht te horen. “Maar die geluiden zaten alleen in haar hoofd. Ze lag te shaken op de bank met een grote pot pillen op tafel. ‘Ik wil niet meer’, zei ze. Minters begeleidde haar, maar was niet bereikbaar. Toen ging ik bij haar zitten en praten over haar hobby. Zo kon ik haar afleiden. Natuurlijk ben ik geen hulpverlener, maar op dat moment voelde ik me wel verantwoordelijk.”

Kinderschoentjes tussen de flessen drank

Wat hem ook aangreep, was een situatie toen hij net als complexbeheerder kwam werken. “Ik kwam in de gang vaak een meisje van 3 jaar tegen. Een heel vrolijk kind, dat al lekker kon kletsen. ‘Hé huismeester’, riep ze dan. Haar moeder was echter aan de drugs, liet allerlei mannen binnen en loog alles bij elkaar. En ineens waren ze vertrokken. In de woning zagen we in welke chaos het meisje had geleefd: de kinderschoentjes stonden tussen de rommel, viezigheid en flessen drank. Dat is mij lang bijgebleven.”

Signalen doorgeven

Hij noemt meer schrijnende gevallen: huurders die niet voor zichzelf kunnen zorgen, oudere mensen die na 60 jaar uit elkaar moesten omdat er geen bejaardenhuis meer bestaat, een vrouw die door haar man bont en blauw werd geslagen en ga zo maar door. “Als wij iets signaleren, geven wij dat altijd door. Bijvoorbeeld aan het wijkteam, de wijkagent, ouderenzorg, Minters of Pameijer. We gaan als Waterweg Wonen heel ver als het gaat om de sociale aanpak, maar we zijn geen zorginstelling.”

Briefje over het afval

Natuurlijk komt Flip ook huurders tegen die agressief zijn. Dat is niet alleen mentaal zwaar, maar kan ook onveilig zijn. “Ik hing eens een briefje van Irado op over het afval. Een bewoner was het daar niet mee eens en ging dreigend met zijn hoofd tegen mij aanstaan. Blijkbaar zat hij niet lekker in zijn vel. Ik moest natuurlijk professioneel blijven, maar het doet wel wat me mij. Uiteindelijk ben ik gewoon weggelopen.”

Delen met elkaar werkt het beste

Als Flip een lastige situatie heeft meegemaakt, praat hij erover met collega's. Dat werkt voor hem het beste. "We hebben een supergoed team met zowel jongeren als ouderen. We zijn allemaal sociale types en hebben een sensor als iemand niet lekker in zijn vel zit. Alle collega's hebben dit soort verhalen. Delen met anderen helpt echt. Ik dacht in het begin: 'Ik moet niet zeuren', maar ik ben daar in die twee jaar anders over gaan denken. Ook een geintje erover maken lucht op. We moeten goed op elkaar passen."

Bespreken bij een sollicitatie

Ook heeft hij een tip heeft voor de organisatie. "Bespreek dit wel bij een sollicitatiegesprek. Iedereen die contact heeft met huurders, krijgt hiermee te maken. De sollicitant kan dan zelf afwegen of hij of zij ermee kan omgaan."

Flip benadrukt nog maar eens dat hij het een fantastisch beroep vindt. "Het is gewoon onwijs leuk werk. Ik leer steeds meer huurders kennen. En de meeste mensen zijn lief, aardig, bijzonder en grappig."